

ΕΡΡΙΚΟΥ ΑΝΤ. ΣΚΑΣΣΗ

Μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ὁμοτίμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΤΙΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ *

ad-mutilo 1. (κολοβῶ), κείρω, φενακίζω, διαπηνικίζω τινά, ἐξαπατῶ. *alqm usque -are probe* (Plaut. Capt. 269) ἢ *alqm usque -are ad cutem* (αὐτ. Persa 829) = πλήρως [πέρα ὡς πέρα] φενακίζω τινά. *quī (ἐπίρρ. πῶς) admutiletur miles (us)que caesariatus* (πῶς νὰ καρῇ ἐν χρῶ, πῶς νὰ ἐξαπατηθῇ γὰ καλὰ ὁ καταβόστρουχος [ὁ μακρομάλλης] στρατιώτης;) Plaut. Mil. 768.

ad-nāro 1 διηγοῦμαι *Stat. Theb. 8,619 (*enarrant rec. codd.*) ἄ.λ.

ad-nāscor, ἰ. agnascor.

ad-nato 1 1. προσνήχομαι, κολυμβῶν πλησιάζω. Ἀπολ.: *ranae ...certatim -ant* Phaedr. 1,2,29. *Pl. Pl²*. 2. Μετὰ προθ.: *milites mersi ad proxima navigia adnatarunt b. Al. Mer²* αὐτ.: Trogodŷtae (Τρωγλοδύται) quos -ant testudines Plin. 9, 38. Μετὰ δοτ.: *uni ei insulae crocodilli non -ant* Plin. 8,93. 3. κολυμβῶν συνοδεύω (μετὰ δοτ.): *comes lateri -at piscis* Sen. Ag. 452.

adnātus, ἰ. agnatus.

ad-nāvigo 1 (προσ)πλέω πρὸς τι. Rhodi... quo cum Apelles adnavigasset Plin. 35,81. *pyramides... conspicuae undique navigantibus* (δοτ.) Plin. 36,76.

ad-necto (annecto), nexuī, nexum 3 προσπλέκω, προσδέω. Α) *κνρ.* μετὰ δοτ. 1. *t.t.* ἄγρον. προσαρτῶ, δέω (δένω): *hastilia quibus -antur ...perticae* (χάρακες, κάμακες. συνών. *adplicari*) *Co. vilem palo* (συνών. *adligare*) *Co.* 2. ἐνῶ, συνδέω, δέω (δένω). *tabula arātro Pl. pulmoni cor Ce, ad linguam stomachus* (ὁ οἰσοφάγος) *adnectitur* (= *adiungitur*) *Ci.* — Καὶ ὡς *t.t.* *navt.* *navem -unt navitae* Cic. *carm. frg.* 32,4 *πρβλ. κ. inv.* 2,154. *vinculis ratis adnexa erat* Liv. 11,28,9. *vos summis adnectite sipara velis* Stat. s. 3,2,27. Ὁμοίως μετὰ δοτ. κ. ἐμπροθέτως: *lapilli* (ὡς φυλακτήρια [φυλαχτά]) *sinistro lacerto adnexi Pl. cor crocodilli adnexum* (= *adalligatum*) *in lanā ovīs* Plin. 28,111.

* Ἐκ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἑπετηρίδος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ ἔτους 1963 - 1964, σελ. 459 - 472.

epistulae annexae columbarum pedibus *Pl.* 3. *l.t.* *ιατρ.* προσπήγνυμι. morbus qui... rigore nervorum caput scapulis (τῇ ὠμοπλάτῃ) mentum pectori, συν. affigere *Ce.* B) μετφρ. μετὰ δοτ. 1. ἐνῶ, συνάπτω. Tyros aliquando insula, nunc adnexa (ἡνωμένη) terris *Me.* Thessaliae -xa Magnesia *Pl.*, pons qui ulteriora (τὴν ἄλλην ὄχθην) coloniae -it *Ta.* Nilus... limum (πηλὸν) litori -ens auget terras *Me.*, animas corporibus *Lu.* Ἐπὶ δεσμοῦ συγγενικοῦ: Augusta sanguini Augusti -xa (ἡ Λιβία [δηλ. ἡ Ἰουλία Αὐγούστα] διὰ τοῦ γάμου [τῆς ἑγγονῆς τοῦ Αὐγούστου] Ἀγριππίνης κ. τοῦ ἐγγόνου τῆς Λιβίας Γερμανικοῦ) *Tac.* ann. 5,1,4. stirpi regiae *Cu.* 2. Ἐν τῷ λόγῳ (νοερῶς, γραπτῶς καὶ προφορικῶς) προστίθῃμι, ἐπισυνάπτω = adicio (ἰ. Val. Max. 2,6,14), iungo (ἰ. Val. Max. 3,6,1), addo. *VM. Pl. Si. Ap.* exordium separatum non sicut aliquod membrum *adnexum* orationi *Ci.*, rebus praesentibus -it (= adiungit) futuras *Ci.*, prioribus sequentia *Q.*, adnectentes (συν. inserentes) quarto quoque anno exacto intercalarem (*sc.* diem) *Macr.* s. 1,15,1. ΣΥΝΤ.: α) Μετ' accus. c. *inf.*: adnectebat (= addebat προσέθετε ὅτι:) Cornutum administravisse pecuniam *Tac.* ann. 4,28,2. β) μεθ' ἀπλῆς ὑποτ.: simul -ebat relinqueret materiem gloriae Drusi fratris ἐν παρόδῳ ἔλεγεν [ὁ Γερμανικός] ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃ τὴν εὐκαιρίαν δόξης εἰς τὸν ἀδελφὸν Δρ.) *Tac.* ann. 2,65,5.

adnepos (atn-) -ōtis, ἄ. ὁ ἀπéγγονος (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν atavus τὸν πατέρα τοῦ τριπάππου εἶναι ὁ τετράκις ἑγγονος ἥτοι ὁ υἱὸς τοῦ τρισεγγόνου). **adnep̄tis**, is, θ. ἡ ἀπéγγονος, ἀπεγγόνῃ (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν atavia τὴν μητέρα τοῦ τριπάππου ἢ τριμάμμης). *Sen. dial.* 12,15,4. *Gaius dig.* 38,10,10,31. Ἐπιγρ. — Ἰδ. abnepōs, prōnepōs, trīnepōs.

1. **adnexus** 3 1. γειτονικός = vicinus. *Tac.* ann. 2,64,4 (δλίγον προηγουμένως vicinus). 2. ἐχόμενος. testes subus (δοτ.) adnexi (ὄρχεις προσπεφυκότες τῷ ὑπογαστρίῳ τῶν χοίρων) *Plin.* 11,263. aculei adnexi (*sc.* spinae κέντρα [ἀγκάθια] κεκολλημένα τῷ δένδρῳ τῆς ἀκάνθης) *Plin.* 12,33.

2. **adnexus** (ūs), ἀφ. -ū ἄ. (adnecto). *Cremona* -xū conubiisque gentium adolevit floruitque (ἡ Κρεμόνη διὰ δεσμῶν συγγενείας, ἐπιγαμίας [κατ' ἄλλους διὰ δεσμῶν ἐμπορικῶν καὶ σχέσεων πρὸς τὰ ἔθνη τῆς...] εὐδαίμων καὶ μεγάλη κατέστη) *Tac.* h. 3,34. **ἄ.λ.**

ad-nicto (annicto) 1 νεύω (διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ) ὑποκλείω τοὺς ὀφθαλμούς (κάνω τὸ 'ματάκι). Μετὰ δοτ.: *Naev. com.* 76 (πρβλ. *Paul. F.* 26,14 *L.* adnīctat saepe et leviter oculo adnuit).

ad-nihilō 1 (ἐκ τοῦ ad κ. nihil, § 70), πρβλ. ἐξ ουδενῶ (Γλωσσ.), ἐκμηδενίζω, ἀπόλλυμι. rem publicam *Iord. Get.* 29,146.

adnīsus, adnīxus, ἰ. adnitor. **ad-nītor**, nīxus sum (ἢ nīsus

sum) 3 ἐπ(προσ-)ερείδομαι. Α) κυρ.
 1. natura semper ad aliquod tamquam adminiculum adniture Cic. Lael. 88 (πρβλ. κ. αὐτ. Cato 52). Μετὰ δοτ. : *hasta ingenti adnixa columnae* V (i.κ. Apul. m. 3,14,23). Latona partu gravida et deae (δοτ.) adnisa Ta. Μετὰ δοτ. ἢ ἀφαιρ. : cubito adnixa Dido (adnixa hastis iuvenes) V, iaculis St. genibus -xum orasse VM, Triton -xus scopulo (summis -xus viribus) V· πρβλ. κ. Col. 5,4,1. Β) *μτφρ.* ἐντείνομαι, διατείνομαι, σπονδάζω, πειρῶμαι. 1. ἀμτβ. α) μετ' ἀπρμφ. Plaut. Amph. prol. 13. Liv. 5,29,1 κ.ά. Tac. h. 3,43. Si. Ap. β) μετὰ τοῦ ut : S. L. Pl. Pl.² G. Am. (omni ope ut L Pl, omni opere ut Pl, summā ope ut G, summis opibus ut L, omni modo ut Fl. 1,13,15)· μετὰ τοῦ ne : Sall. Iug. 85,6. Liv. 1,9,15 κ.ά. κ.ά. γ) μετὰ τῆς ad + γερονδίδω : Sall. Iug. 43,4. Liv. 10,36,12 κ.ά. κ.ά. δ) de aliquā re Ci L, pro aliquo L. ε) μετὰ δοτ. προσ. : adniture sibi M. Fulvio scriba Macr. s. 1,14,2. ζ) ἀπολ. : adniture Crasso (συνεργοῦντος, θεομῇ ὑποστηρίξει τοῦ K.) Sall. Cat. 19,1. ἐπ. L I Ta F Ap. καὶ μτβτ. in concordia adnitendā (ἐν τῇ ἀπολείῳ συμφιλώσεως) Gell. 2,12,5. 2. μτβτ. : α) μετὰ τῶν ἄντων. hoc id quod : ἐπιμελοῦμαι τυχεῖν τινος. Liv. 5,25,13. 22,58,3. Plin. ep. 6,18,1.

→adniture (= adniti) Plaut Amph. prol. 13. adnixus Verg. (πάντοτε), VM, Co., St., Ap., adnīsus Pl. Pl.² Si Ta Fl.

ad-no (anno) 1 1. (ἐπὶ ἰχθύων) προσνέω, προσνήχομαι = adnato. Μετὰ δοτ. ἢ μετὰ προθ. : ad litus adnavit delphinus G. (καὶ αὐτ. 16, 19,16), ei insulae Pl. (ἐπὶ προσώπων) paulatim adnabam terrae V, ad naves milites Caes. civ. 2,44,1 (μόνον ἐνταῦθα), ad litus G, navibus L. Προσπλέω : huc... vestris oris Verg. A 1,538. ad Trogodŷtas (εἰς τοὺς Τρωγ(λ)οδύτας) Pl. (ἐπὶ προϋόντων τῆς γῆς) ad eam urbem Cic. rep. 2,9 (μόνον ἐνταῦθα). incipient... huc adnare carinae (= naves) O. adnabat classis subsidio (δοτ. σκοποῦ) Si. — *Μτφρ.* plures adnabunt thynni (εὐτραπέλως θὰ δελεάσης, θὰ προσελκύσης πολλοὺς εὐήθεις γέροντας) Hor. s. 2,5,44. 2. παρανήχομαι, κολυμβῶ πλησίον τινός. equites adnantes equis (= iuxta equos nantes) Tac. ann. 14,29,4. *I. 2. anno.

ad-nōdo 1, i. abnodo.

adnōminatio, i. agnominatio.

ad-nōsco, i. agnosco.

adnotāmentum, ī, οὐ. (adnoto, κατὰ πλθ. = adnotatio), σημείωσις Gell. 1,7,18. 17,2,1.

adnotatio, ōnis, θ. (adnoto), 1. σημειώσεις, παρατήρησις (γραπτή), Quint. 10,7,31. Gell. praef. 3. 2. παρατηρήσεις (εἰς βιβλίον), κριτική. Plin. ep. 7,20,2. Macr. s. 6,6,1. 3. ἐτυμολογία (κατὰ τὸν Ἰσίδωρον 1,28,1 ὁ Κικέρων top. 35 ἄλλ' ἐνταῦθα ὁ Κικ. γράφει notatio).

adnotātiuncula, ae, θ. μικρὰ παρατήρησις (μόνον κατὰ πλθ.) Gell. 17,21,50. 19,7,12.

adnotātor, ὄρις, ἄ. παρατηρη-
της (κακόβουλος). Plin. pan. 49,6.

adnotātus (ūs), ἄφ. -ū, ἄ. παρα-
τήρησις, σημείωσις, μνεία Val. Max.
9,12 ext. 1. mortes dignae -ū (εἶναι
μᾶλλον β' ὑπτιον' προβλ. καὶ αὐτ. 1,
5,9. 'I. adnoto.

ad-noto 1. 1. (ἐπι)σημειῶ, παρα-
τηρῶ, ἀναγράφω *Co*, *Se*, *Q*, Plin.
ep. 7,20,6. 9,26,5. de aliquā re
pauca *Q*. Μετ' αὐτ. καὶ ἀπρμφ. *Pl*.
paneg. 56,1. *Ta*. Sen. contr. 9,5,
15. Suet. Ner. 41,3. adnotātu di-
gnum illud... omen (= dignum ad-
notari *Se* καὶ non indignum quod
annotetur *Q*). 2. ἐρμηνεύω (βιβλίον)
Plin. ep. 3,5,10 κ.ἀ., πλουτίζω διὰ
σημειώσεων Hor. ars 450. Suet.
Gramm. 24. 3. (ἐπὶ δικαστικῶν πρά-
ξεων) ἀναγράφω, ὀρίζω ποινὴν Plin.
ep. 7,20,6. 10,96 (97), 4. Suet. Cal.
27,2. 4. ('Εν τῇ παθητ. φωνῇ): εἶμαι
ὀνομαστὸς (γνωστός). haec litora
conchylio et pisci nobili -ntur (διὰ
τὰ ἐκλεκτὰ θαλασσίνα καὶ ψάρια)
Plin. 3,60.

ad-nūbilo 1 1. ἀπολ.: ἐπινεφῶ,
περιβάλλω περικαλύπτω διὰ νεφῶν
Stat. s. 5,1,148. 2. μτβτ. κ. μτφρ.
ἀμαυρῶ, ἐπισκιάζω. virtutem (*ali-*
cuius) actibus pravis, *Amm. 27,
6,15 (νῦν obnub.).

ad-numero, 1 1. (ἀριθμῶν) δι-
δοῦμι τινί τι, μετρῶ. alicui talentum
P, argentum *Te*. pecuniam *Ci*. 2.
ἀποτίνω (ἐξοφλῶ, πληρώνω) = pecu-
niam solvo Cic. Verr. 3,140. div.
Caec. 56 *Vr. Se. Ph. Q. Μτφρ.*
non -are verba sed appendere (δὲν
μετρῶ ἀλλὰ καὶ ζυγίζω τὰς λέξεις)

Cic. opt. gen. 14 (προβλ. κ. Quint.
11,3,34). 3. (ἀριθμῶν) προστίθημι,
συγκαταριθμῶ. alqm ἢ alqd alicui
ἢ alicui rei. his duobus *viris* adnu-
merabatur nemo tertius Cic. Brut.
206. div. 2,3. ἐπ. *Ov. Se. Ta. Su*.
Plin. ep. 8,8,4. in aliquā re: alqm
in grege (in vatibus) *Ci*, aliquō ἢ
cum aliquā re καὶ inter alqm ἢ alqd
εἶναι μτγν. 4. ἀπαριθμῶ = enumero
Plin. 7,29. Plin. pan. 15. 5. προσ-
μετρῶ, ἀπονέμω, λογαριάζω δι' ἑμαυ-
τὸν Stat. Th. 1,688.

adnūntio 1 (προσ)αγγέλλω. 'Α-
πολ.: Apul. m. 1,22,11. Stat. Th.
7,457. alqd ἢ alicui alqd: *Se, Su*,
Ap. dē aliquā re: Apul. m. 8,1,6.
Alicui+acc. c. *inf.* Curt. 10,8,11.
Plin. 7,177. Μετὰ πλαγ. ἐρωτ.: quo
celerius ac sub manum (εὐχερῶς)
-ari posset quid in provincia qua-
que gereretur Suet. Aug. 49,5.

adnūntius 3, προσαγγέλλον,
προαγγελτικός, προάγγελος. signum
illud -um sensit (ὁ Σωκράτης. Apul.
μόνον ἐνταῦθα).

ad-nuo (annuo), νυῖ, 3 1. προσ-
(ἐπι-)νεύω, κάμνω σημείον ἢ νεύμα
(διὰ τῆς κεφαλῆς, ὀφθαλμῶν, χειρός,
προσώπου). 'Απολλ.; adnuentibus
ac vocantibus suis (τῶν ἑαυτοῦ ἐπι-
νευόντων καὶ ἐνθαρρυνόντων) eva-
dit Liv. 1,12,10. Val. Max. 4,7,1.
Quint. 11,3,71. 2. νεύματι δηλῶ
τινί τι, ὑποδεικνύω τινὰ (διὰ νεύμα-
τος) Cic. Verr. 1,158 ἢ τι Verr.
3,213. donec, ut considerem, ad-
nueres, restiti (ἔμεινα ὀρθος ἕως
ὅτου μοῦ κάμης σημείον νὰ καθίσω)
Curt. 5,2,22. 3. (ἐπι)ζητῶ διὰ νεύ-

ματος (σημείου): *Faenius*... Flavo adnuenti an caedem patraret (ὁ Φ. τῷ Φλ. ἐπιζητοῦντι διὰ σημείου [ἐν ἀναμονῇ τοῦ νεύματος] διὰ τὰ ἴδη ἀνέπρεπε τὰ διαπραΐη τὸν φόνον) *renuit infregitque* (= ἀνέκοψε) *impetum* Tac. ann. 15,58,4. 4. ἐπινεύω, κατάφηνι, κατανεύω, στέργω (λέγω ναί) ἀντίθ. *abnuo*, nego. Ἀπολ.: Plaut. Truc. prol. 4. Ter. Eun. 579. Cic nat. d. 1,113. Cat. 3,10. Verg. A 10,115. Hor. ep. 1,9,10 κ.ἄ. Μετ' αἰτ. ἀντων. (καὶ ποιητ. ἢ μετακλασσ. μετ' ὀνόματος): Cic. de or. 2,285. Nep. Att. 15,2. Tac. dial. 33,6. h. 4,53 τέλ. falsa Tac. ann. 14,60, *deditionem* (ἐγκρίνω) Curt. 8,2,28. Μετὰ δοτ. προσ. Catull. 61, 161. *alicui alqd*: Catull. 61,158. Verg. A 1,250. Hor. s. 1,10,45 κ.ἄ. Μετ' ἀπορφ. ἢ acc. c. *inf.* Plaut. Bacch. 186. Enn. ann. 135. Catull. 64,230. Verg. A 11,20. Liv. 28,178. Μετὰ τοῦ *ut* (*alicui*) *ut*: Verg. A 11,797. Sil. 14,288.

→ *adnūit* Enn. ann. 133.

ad-nūto 1 (θαμ. τοῦ *adnuo*) κατανεύω, συγκατατίθεμαι Naev. com. 76. Plaut. Merc. 437. *sensim adnutante capite coepit incedere* Apul. m. 10,32,16.

ad-nūtrio 4 (πλησίον ἄλλον δένδρον) ἀναπτύσσω, ἀνατρέφω (μεγάλυνω ἄλλο). *singulis ulmis* (δοτ.) *denas saepe adnutriunt vites* Plin. 17,202.

ad-obruo, ruī, rutum 3. Κυρ. *l.l.* γεωργ. καλύπτω (ἐλάφρως ἢ χαλαρῶς) διὰ χώματος. *semen* (*semina*, *radices*, *vitem*, *truncum*, *arbores*)

Co. Καὶ ἐπὶ μὴ φυτευτῶν: *testulae* (πλίνθος) *vel conchae* (ὄστρακα) *adobruuntur* (διὰ γεωργικοῦς σκοποῦς) Col. 11,3,31.

adolēfactus 3 (*adolēfacio*), ἐμνησθεῖς. *arborum adolefactarum*... *causā* Acta Arv. (τοῦ ἔτους 224) 16 (= C.I.L. 6,2107 καὶ 2099 *προβλ. κ. αὐτ.* 5 *adolendarum* ἢ *Adolenda*).

Adolenda, ae, θ. θεότης ἑωμαϊκὴ ἐπὶ τῆς πράξεως τῆς καύσεως λατρευομένη ὑπὸ τῶν Ἀρουραίων Ἀδελφῶν ὁμοῦ μετὰ τῆς *Commolenda* (ἢ *Coinquenda*) καὶ τῆς *Dēferunda* ἀντὶ μιᾶς θεότητος. Acta Arv. II 5. 12. 13 (τοῦ ἔτους 183 = C.I.L. 6, 2019 καὶ 2107).

1. **adoleō**, ēvī, ultum. 2, 1. *l.l.* λατρείας: καίω, θυμιῶ, κνισσῶ *τι* (ὥς προσφορὰν τοῖς θεοῖς) = *accendo*. *hostiam*... *adolevit* Enn. (?) π. Lact. inst. 1,11,63. *verbenas adole* et... *tura* Verg. ecl. 8,65. *Iunoni*... *honores* (σέβομεν τιμῶμεν θυσίαις, καίοντες τὰ σπλάγχνα τῶν θυμάτων ἀπονέμομεν τιμὰς εἰς τὴν Ἥραν) Verg. A 3,547. *altaria donis* (κνισσᾶν τοὺς βωμοὺς προσφοραῖς) Lucr. 4,1237 (*προβλ. altaria taedis καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν δῆδας [πρὸς καῦσιν τῶν προσφορῶν]*) Verg. A 7,71 καὶ *flammis adolere penatis* αὐτ. 1,704 καὶ *viscera*... *tauri flammis* Ovid. f. 3,803). 2. τιμῶ (προσφέρων *τι*): *precibus et igne puro altaria* (προσευχαῖς καὶ ἄγνῳ πυρὶ) Tac. h. 2,3. *cruore captivo aras* (αἷμα αἰχμαλώτων) αὐτ. ann. 14,30,3. 3. καίω. *stipulas* (κάρφας, καλάμας) Ovid. m. 1,492. *corpus bestiolae igne* Col.

12,31. Aeneida (τὴν Αἰνεΐαδα) Gell. 17,10,7. flammā gelidos liquores Moret. 37. Ἴδ. καὶ προηγ. Adolenda καὶ adolefactus.

→ Πρkm. adoluī Diom. 1,373,18 (πρβλ. κακῶς Prisc. II 489,2) (ἰ. 1. adoleasco). Μτχ. adultus (ἀντὶ adolētus ἢ adolitus) Val. Ant. frg. 61 π. Prisc. II 489,7.

adolēscēns (ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον adolēscēns), entis (μτχ. τοῦ adolē-sco). 1. ἐπιθ. μετὰ Σ, νέος. homo *P Te Ci* κ.ἄ., mulier *P Te. filia Ci*, liberi *L*, adulescentior Academia (ἢ νεωτ. Ἀκαδημία) *Ci*. — Ὡς διακριτικὸν τῶν κυρίων ὀνομ. (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν πατέρα ἢ ἄλλον προεσβύτερον τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος). Curionem em *Ci*, D. Brutum em *C*. 2. οὖσ. ἄ. (σπαν. θ.) ὁ ἐν ἡλικίᾳ ἀκμαῶν (ἢ ἐν ἡλ. ἀκμαΐουσα), νέος, νεανίας, παιδάριον ἔστιν ὅτε καὶ ἡ νεᾶνις. Plaut. Mil. 788. Ter. Hec. 660 (ὁ μεταξὺ τοῦ puer καὶ iuvenis, κατ' ἀρχὴν ἀπὸ 17·30 ἐτῶν ἢ ἐνίοτε καὶ πλέον. Ἀντιτίθεται ἄλλοτε πρὸς τὸ puer ἄλλοτε πρὸς τὸ senex senior, grandis natū, maior natū ἄλλοτε πρὸς τὸ vir καὶ ἄλλοτε πρὸς τὸ anus) *P, Te, Ci, S, Ta*, κ.ἄ.

→ Γεν. πλθ. -ium ἀλλὰ καὶ -um ἐνιαχοῦ Plaut. As. 133. Pseud. 364. Δημ. τύπος adulēscēns Commod. instr. 1,7,8.

adolēscēntia, ἰ. adulescentia κλπ.

1. **adolēscō**, olēvī, ultum 3 (ἐκ τοῦ *ad-alēscō ἑναρκτ. τοῦ adalō ἀλδαίνειν, τρέφειν πρβλ. indolēs subolēs prōlēs). 1. (ἐπὶ ἐμψύχων) ἀκ-

μαῶ, αὐξάνω (μεγαλώνω), ἀναπτύσσομαι *P, Ci, C, O, Se, Cu, Lu, Co, Pl* (συν. grandescere), *Tac* κ.ἄ.—

Ἐπὶ ἄλλων φυσικῶν πραγμάτων: αὐξάνω κλπ. capillus Gell. 17,9,23. luna (ἀντ. decedit) Gell. 20,8,7 (πρβλ. Amm. 27,8,4), ver Tac. ann. 13,36,1. fluvius Amm. 19,7,10 (πρβλ. Nilus αὐτ. 22,15,7). 2. **μτφρ.** (ἐπὶ ἡλικίας καὶ ἄλλων φυσικῶν πραγμάτων) λαμβάνω ἀνάπτειν = cresco augeor: quoad capillus eret (ἕως οὗ ἡ κόμη ἀναπτυχθῇ [αὐξήσῃ, μεγαλώσῃ]) Gell. 17,9,23. luna (ἀντ. decedit ἀπολείπει, εἶναι λειψόφεγγον) Gell. 20,8,7. donec ver adolesceret (ἕως οὗ ἀρχίσῃ τὸ ἔαρ) Tac. ann. 13,36,1. fluvius (Nilus) Amm. 18,7,10. 22,15,7. aetas Lucr. 3,449 (Verg g. 2,362. A 12,438. Hor. s. 1,9,34. Liv. 1, 4,8 κ.ἄ. τόπος ἐπικός (πρβλ. κ. Cic. fin. 5,55). res publica (ἐπὶ ἐσωτερικῆς ἰσχύος) Sall. Cat. 51,40. res Persarum (ἰσχύς τῶν Π.) Sall. I. 1,18,11 πρβλ. κ. non nascentibus Athenis sed iam adultis Cic. Br. 27. ingenium S. lex (sc. maiestatis, προσκτᾶται δύναμιν, ἰσχύν ὁ νόμος τῆς προδοσίας τῆς πολιτείας) Tac. ann. 2,50,1. — Ἰ. κ. 2 adultus.

→ Πρkm. adolēvī (Diom. I 373, 17), adoluī (Varr. π. Prisc. II 489,2 [ὅχι ὁμως ὡς πρkm. τοῦ 1. adoleo] ἰ. adoleo). Ἀπρμφ. πρkm. adolēsse (= adolevisse) Ovid. ep. 6,11. adolescendus: modus (βαθμὸς) summus -ndi humani corporis Gell. 3,10,10.

2. **adolēsko** 3 (ἑναρκτ. τοῦ ado-

leo) Panchaeis adolescunt ignibus (= incenduntur κατ' εὐφημισμὸν Serv. οἱ βωμοὶ καπνίζουσι ἀπὸ καϊόμενα θυμιάματα τῆς Παγγαίας [τῆς Arabia Felix]) Verg. g. 4,379 (i. adoleo).

adolesse i. 1 adoleo τέλ.

adolui i. adoleo τέλ. κ. 1 adoleo τέλ.

Adōn, ōnis, ā. (αἰτ. -em Pr., ἄφ. -e Ap.), "Ἄδων (-ωνος) ὁ "Ἄδωνis Varr. Men. 540 (i. ὅμως κ. Serv. eis ecl. 10,18). 'I. Adonis.

1. **Adōnis**, idis (δοτ. -idi, αἰτ. -in [κ. -im κ. -idem] καὶ Adōnem Prop. 2,13v,53 [in Itali], κλητ. -i, ἄφ. -e), ā. (ὁ ὥρατος) "Ἄδωνis ["Ἄδων, 'Ἀδώνιος] υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κύπρου Κινύρα καὶ τῆς Μύρας, ὃν ἠγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη καὶ φρονευνθέντα ἐν κυνηγίῳ ὑπὸ τοῦ "Ἀρεως μετεμόρφωσεν εἰς ἄνθος (adōnium ὀνομασθέν), σύμβολον τῆς θνησκουσύης καὶ ἀναβιούσης φύσεως (Ovid. m. 10,503 ἔξ. καὶ Macr. s. 1,21,1 ἔξ.) ἐπ. V O (συχν.), Ci κ. ἄ.

Adōnis horti 'Ἀδώνιδος κήποι, κήποι 'Ἀδώνιοι (-ακοί) ἤτοι πρόχειροι ἐκ θριδάκων, σίτου, μαράθου ἐντὸς δοχείων ἢ κανίστρων φυτεῖται (ὀλίγον πρὸ τῆς ἐορτῆς τῶν 'Ἄδωνίων) ταχέως φυόμεναι καὶ ταχέως μαραινούμεναι πρβλ. πρμ. ἀ κ α ρ π ὠ τ ε ρ ο ς εἰ 'Ἀδώνιδος κήπων) Plin. 19,49 (πρβλ. κ. Πλάτ. Φαιδρ. 276b). 2. 'Ἐκ τούτου Adōnēus 3 'Ἀδών(ε)ιος. Οὗσ. Adōnēa, ōrum οὖ. πλθ. τὰ 'Ἀδών(ε)ια (διήμερος τελετὴ μετὰ 'Ἀδωνιασμοῦ [= θορήνου] κατ' ἀρχὰς καὶ ἔπειτα χαρμύσυνος

ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ 'Ἀδώνιδος κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρους, δηλ. περὶ τὰ τέλη 'Ιουνίου ἀγομένη, πρβλ. κ. τὰς 'Ἀδωνιαζούσας τοῦ Θεοκρίτου = sollemnia Adonidis sacra Amm. 19,1,11) Amm. 22,9,15. 'I. κ. Adōn.

2. **Adōnis**, ā. "Ἄδωνις, ποτ. Φοινίκης (νῦν Nahr Ibrāhīm) πηγάζων ἐκ Λιβάνου καὶ ἐκβάλλων παρὰ τὴν Βύβλον Plin. 5,78.

3. **adōnis**, ā. ἄδωνις (E.M. ἄδωνις), εἶδος θαλασσίου ἰχθύος ἄλλομένου ὑπεράνω τῶν κυμάτων ὅθεν καὶ exocoetus (ἐξώκοιτος) καλεῖται. Plin. 9,70 (πρβλ. 'Αθῆν. 8,332. Αἰλιαν. Φ. 'I. 7,36. 'Οπλ. 'Αλ. 1,155 ἔξ.). Περὶ τῆς παρανοήσεως τοῦ Πλινίου i. E. De Saint-Denis σ. 4 καὶ 37-38.

adōnium, iī οὖ. ἄδώνιον (fior d'Adone), φ. συγγενὲς τῇ ἀνεμώνῃ ἢ κατ' ἄλλους τῇ ἀργεμιώνῃ (τοῦ Διοσκουρίδου). Plin. 21,60. ind. 21,23 ('Ο Πλίνιος δὲν ἐνόησε καλῶς τὸν Θεόφρ. 'I.Φ. 6,7,3).

adoperies, i. adoperio τέλ.

ad-operio, peruī, pertum 4. 1. ἐπισκεπάζω, ἐπικαλύπτω, συν. tego, ἀντ. adaperio. sale adoperiunt ονα Col. 8,6,1. 'Εν χορήσει μετὰ σημασίας μέσης ἐν τῇ παθητ. μετοχῇ adoperitus ἐπικεκαλυμμένος V. Tū. O. adoperito capite L. adoperita vultum (accus. graec.) Ov. m. 4,93. 2. κλείω. foribus adoperitis (τῆς θύρας κεκλεισμένης) Su (fenestris Pl²). adoperita lumina somno (δοφθαλμοὶ κλειστοὶ ἐκ τοῦ ὕπνου, ὕπνῳ βεβαρηότες [βεβαρημένοι]) O. 3. ἀποκρύπτω. latuit clausas post adoperita fores puella Tib. 1,9,44.

→ Μέλλ. adoperies Col. arb. 7,4.

ad-opīnor 1 (ad [πρβλ. ad-amare] κ. opīnor) πρβλ. «προσδοξάζειν Ἐπίκ.» = alqd opinione addere, opinando adicere, νομίζω ἐπὶ πλεόν, φαντάζομαι, ἄγομαι νὰ πιστεύσω. de signis maxima parvis (ἐπὶ τῶν μικρῶν εἰδώλων στηριζόμενοι ἐκτείνωμεν τὴν φαντασίαν εἰς..., εἰκάζομεν μεγάλας ἰδέας) Lucr. 4,816. **ἀ.λ.**

adoptāticius, iī, ā. (adopto πρβλ. ad-ventīcius). **1.** θετός, εἰσποιημένος, εἰσποίητος, ὁ εἰς θέσιν τέκνου δεκτός γενόμενος, υἱοποιητός. Plaut. Poen. 1045. **2.** = ex adoptatō filio natus ὁ υἱὸς εἰσποιήτου. Paul. - F. 26,17.

adoptātio, ōnis, θ. (adopto) = adoptio. Theophani Ci. -es filiorum Cic. Tusc. 1,31 (a.l. adoptiones), quod per praetorem fit -o dicitur G. -one in regnum pervenisse Sall. Iug. 11,6 (a.l. adoptione).

adoptātor, ōris, ā. ὁ υἱοθετῶν, ὁ υἱοθετήσας Gell. 5,19,15.

adoptio, ōnis, θ. **1.** τὸ υἱοθετεῖν, υἱοποίησις, υἱοθεσία, υἱοθέτησις, εἰσποίησις. emancipare filium alicui in -onem (χειραφετῶ τὸν υἱόν μου ἐν ὄψει υἱοθεσίας αὐτοῦ ὑπ' ἄλλου) Ci. filium in -onem dare L. dare alqm ἢ se alicui in -onem Ve, Q. ascire alqm in -onem ἢ per -onem = adoptare Ta. **2.** μτφρ. t.t. τῆς ἀγρον. α) ἐπὶ δένδρων ἔνοφθαλμισμός, ἐκκέντρισις, ἐμβολιασμός (μπόλι, κεντρι) Plin. 16,1. 17,129. 21,41 (i. adopto καὶ adoptivus 3). β) ἐπὶ μελισσῶν εἰσδοχή νέων γόνων εἰς τὴν κυψέλην Col. 9,13,9.

adoptivus 3. (optio, optivus, adoptivus). **1.** υἱοποιητός, υἱόθετος, εἰσποιητός, εἰσπεποιημένος, θετός (Γλωσσ.). filius (ἀντ. naturalis γεννητός, φυσικός, ἀληθινός) G. Su. nomen (ὄνομα ὃ κατὰ τις υἱοθετούμενος, ἀντ. gentile) Su, nobilitas O, sacra (θυσίαν τῆς εἰσποιούσης οἰκογενείας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ sacra paterna) Cic. dom. 35. **2.** ὁ εἰσποιῶν. pater Sen. ben. 3,32,5. **3.** μτφρ. ἐπὶ φυτῶν ἔμπεφυλλισμένος, ἔνοφθαλμισμένος (μπολιασμένος, ἐγκεντρισμένος) = insitivus (i. adoptio 2a). opes O, rami (ἀντ. materni) Ml. (πρβλ. Verg. g. 2,82).

ad-opto 1 A) κυρ. **1.** ἐκλέγων προσλαμβάνω, ἐκλέγομαι, (προσ)αιροῦμαι, συνών. alqm sibi adiungere asciscere sociam te mihi ad meam salutem P. quos... administros ipsi sibi adoptabant Vr., quem sibi illa (sc. provincia) defensorem sui iuris -avit. Cic. div. in Caec. 54. quem patronum (πάτρωνα, ὑπερασπιστὴν) -avit Cic. αὐτ. 64. Etruscas Turnus adoptat opes (καλεῖ εἰς βοήθειαν) Ovid. f. 4,880. **2.** t.t. τοῦ δικαίου α) υἱοποιεῖσθαι, εἰσποιεῖσθαι τινα, υἱοθετῶ (προσλαμβάνω τινὰ εἰς τὴν οἰκογένειαν εἰς θέσιν τέκνου), ἀντίθ. abdicāre (i. κ. adrogo). alqm sibi pro filio P, alqm filium sibi -are P. Cic. dom. 37 κ.ἀ., alqm ab alqo (ἀπὸ τοῦ πραγματικοῦ, τοῦ φυσικοῦ πατρὸς) Cic. Br. 77 N. ἀπλῶς alqm P Ta Su, in familiam nomenque Su, in regnum (ὥς διάδοχον τοῦ θρόνου) Sall. Iug. 22,2 (= in successionem I). Μτφρ. Zoilus -avit

cognomen (τοῦ Ὀμηρομάστιγος) Vit. 7 prae. 8. se... Caesaris libertis-are Plin. 12,12 (προσιθέναι ἑαυτὸν τῇ τάξει τῶν ἀπελευθερωμένων τοῦ Κ., ἐνοῦμαι τοῖς ἀπ. τοῦ Κ.). adoptari in bona libertatis (γίνομαι κοινώνος, μέτοχος τῶν εὐεργετημάτων τῆς ἐλευθερίας) Flor. 2,8,1. β) ἀναγνωρίζω. alqm sibi patrem (ἀντ. abdicare) Pl. Baetis... provinciam adoptans... (sc. nomini suo ἐπονομάζων τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι τῇν..., ὁ Β, ὅστις δίδει τὸ ὄνομα τὸν εἰς τῇν [Βαυτικὴν] ἐπαρχίαν..., συνών. suo nomine appellare) Plin. 3,9. ut cuique ita quemque facetus adopta (ἀναλόγως τῆς ἡλικίας ἐκάστου ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας σου ὡς ἰδικούς σου κομπῶς προσαγόρευε: frater pater) Hor. ep. 1,6,55. Apion grammaticus... in nomen Homeri adoptatus (ὡς δεῦτερος Ὀμηρος) Sen. ep. 88 40. alqm alicui adoptandum dare Ter. Ad. 2,114. 463. Neptunum patrem adoptante sibi Sexto Pompeio (τοῦ Σ. Πομπ. αὐτοκαλουμένου τέκνου τοῦ Ποσειδῶνος, λέγοντος τὸν Ποσ. ὡς πατέρα του) Plin. 9,55.— Β) *μτφρ.* **1.** ἐπὶ ἐγκεντρισμοῦ (ἰ. καὶ insitio). ramus ramum adoptat (κλάδος μετὰ κλάδου ἐνοῦται, κλάδος κλάδον ἐξευγενίζει, ἐγκεντρίζει). Ovid. rem. 195. ἐπ. Col. 10,38. Plin. 17,138 πρβλ. καὶ Rhenus (nullos ad venas) amnes adoptans (εἰσδεχόμενος εἰς τὴν κοίτην του) Amm. 15,4,2.

ador, οὐ. (πρβλ. ἀθήρ), εἶδος ζέας, ζεαίᾱ, ὄλνρα (Γλωσσ.). Paul. F. 3,19. mus ēsset (= ederet) ador Hor. s. 2,6,89.

adōrābilis, e (adoro), ἄξιος λατρείας, ἀξιολάτρευτος Apul. m. 11, 18,2.

adōrātio, ōnis, θ. (adoro) **1.** λατρεία Plin. 28,22. 29,67. religiosae adorationes Apul. m. 4,28,12. **2.** τὸ προσπίπτειν ἐνώπιον τῶν βασιλέων χάριν σεβασμοῦ, «προσκύνσεις» (κατὰ τὸ ἔθος τῶν Περσῶν) Iust. 12,7,3.

adōrea, ae, θ. (-ia Paul. - F. 3, 22 Pl. Ap., ador = ὁ νικητήριος σῖτος), ὁ ἐπὶ τῇ νίκῃ διδόμενος σῖτος, στρατιωτικὴ ἀμοιβή. **1.** δόξα ἡ ἀπὸ τοῦ πολέμου καὶ αὐτῇ ἡ νίκῃ «ἀδωρέα» (πρβλ. Λυδ. π. ἀρχ. 1,47) Plaut. Amph. 193. Paul. - F. ἔ.ἀ. Hor. c. 4, 4,41. Ap. Am. **2.** ἔπαινος τῆς ἀρετῆς Apul. m. 3,19,3. 7,16,3.

1. adōreus 3 (ador), τῆς ζέας. liba (ἐλατῆρες, πλακοῦντες, ψαιστοὶ ἐκ ζέας) Verg. A. 7,109. far Plin. 18,81. semen Cato Vr. Οὐσ. **adōreum**, ī, οὐ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ far) = ador Vr. Pl. Col. 2,6,4 κ.ἀ.

2. Adoreus, eī, ἀ. ὅρος τῆς Φρυγίας ἐξ οὗ πηγάζει ὁ Σαγγάριος Liv. 38,18,8 & λ.

adōria, ī. adorea.

adorio, ī. adiorior →

ad-orior, ortus sum 4. **I.** γεν. προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι. moechum P, alqm Naev., VM Se Su F. Am. bacchantem atque grassantem Su Ἐπὶ στρατιωτῶν: t.t.: summa arcis moenia Enn. ann. 236. servos Cī, inosiatos, Cirtam b. Afr., novissimos C (postremos L, extremos Am., alqm gladiis et fustibus Cic. Sest. 79. gladiatoribus Cī ἢ

magnis copiis incitatis equis pluribus navibus *C*, equitibus *b*. *Afr*. 'Ο τόπος ἢ ἡ κατάστασις δηλοῦται διὰ τῶν ἑξῆς: in itinere, in agmine sub sarcinis, post tergum *C*, opportuno loco *L*, apud Cnidum *N*, a tergo *Ci C*, post tergum *C* transeuntem Apenninum adorta tempestas est (κατέλαβεν αὐτὸν χειμῶν, τυφών). *Liv*. 21,58,3, oppugnatione eos adorta est *Liv*. 21,11,6. *Ἀπολ.*: *Caes. civ.* 3,94,2. *b. Afr.* 69,1. *Liv*. 26,5,6. 31,27,3. **II.** ἐπιχειρεῖν τι (πράγματι), τολμᾶν *Cic. Att.* 13,22,4. 16,2,6. nefas *Verg. A* 7,386. Μετ' ἀπρμφ.: convellere ea quae... *Cic. de or.* 2,205. *urbem* (= Munychiam) oppugnare *Nep. Thras.* 2,5. *προβλ. κ. Liv.* 22,9,2 κ.ά.

→ Παρατ. ὑποτ. κατὰ τὴν γ' συζ. adoreretur *Suet. Claud.* 13,2. adorerentur *Amm.* 28,2,7 (*V*). P.P.P. adorsus *Gell.* 9,2,10. Ἐνεργ. τύπος adorio (adoriant *Naev. trag.* 14). Ἀρχ. ἀπρμφ. adorīrier *Plaut. Rud.* 599.

adornātē, ἐπίρρ. (adornatus), ἐπικεκοσμημένως. *Suet. gramm.* 30 (6). **ἀ.λ.**

ad-ōrno, **1.** 1. παρασκευάζω, ἑξαρτύω, ἐξοπλίζω, συνών. apparāre, praeparāre, instruere. nuptias (γαμοστολῶ, παρασκευάζω τὰ τοῦ γάμου) *P*, accusationem et petitionem consulatūs *Cic. Mur.* 46,1. fugam *Te*, ad fugam viaticum (παρέχω τινὶ τὰ τῆς φυγῆς ἐφόδια) *P*. naves onerarias *C*, bellum (τὰ πρὸς πόλεμον παρασκευάζειν, εὐτρεπίζειν) *Liv.* 10,38,2. navale proelium *Tac.*

ann. 12,56,1. equi venatui (δοτ. τοῦ σκοποῦ) adornati *Ta. Ἀπολ.*: α) μετὰ τοῦ ut: is adornat ut maritus fias *P*, -at sibi ut rem divinam faciat *P* *προβλ.* *Ter. Eun.* 582. β) μετ' ἀπρμφ. tragulam in te inicere adornat (παρασκευάζει, μηχανᾶται δόλον ἢ μηχανὴν σοι) *Plaut. Ep.* 690.

2. (ἐπι)κοσμῶ, καλλωπίζω, στολίζω = orno, exorno. forum magno ornatu *Ci*, flaminem insigni veste et curuli regia sella -avit (ὁ Νομᾶς) *L*, fora columnis et epistyllis -abant (οἱ Ἕλληνες) *Vi*, rostrum *L*, versibus (carminibus *Ci*) exornavit templorum aditūs *VM*, urbem monumentis *Su*, triumphum alicuius (ἐπὶ μείζον κοσμεῖν, λαμπρύνειν) **Ve. gemmis vestem* *Curt.* 3,3,13. forum ad speciem (χάριν τῶν ὀφθαλμῶν, πρὸς θέλξιν τῆς ὁράσεως) *Cic. Verr.* 1,58. nobilitas (τίτλος εὐγενείας) ac iusti honores adornabant (τὸν *Λ. Μάρκιον*) *Liv.* 28,42,5. adornabat promissa caesaries (*Scipionem*) *Liv.* 28,35,6.

adōro **1.** **I.** κυρ. προσαγορεύω, προσφωνῶ τινα, ἀποιτίνεσθαι πρὸς τινα λέγων = adloqui, adfārī. *Paul. F.* 17,26 si adorat furto *XII Tab. π. Fest.* 158,31. 32. *Apul. m.* 2,29,14. 3,3,5. 10,12,1. **II.** α) τιμᾶν τὸ θεῖον μετ' εὐλαβείας καὶ δέους, λατρεύω = venerari. *Venerem* *Laev. carm. firg.* 26. *Cerem* *Verg. g.* 1,343. sanctum si-dus αὐτ. *Aen.* 2,700. deos *L. Iuno-nis numen* *Verg. A* 48,3,437 (*Ovid. m.* 1,320. 11,540. *Iuv.* 14,97 caeli numen). *crocodilon* *Iuv.* 15,2. —

Μετά τοῦ ut: Liv. 7,40,4. 21,17,4. Ovid. P. 2,2,55. Καί μεθ' ἀτλῆς ὑποτακτ. Prop. 1,4,27. β) ἐπικαλοῦμαι, ζητῶ: pacem (τὴν εὐνοίαν) deum (=deorum) Liv. 6,12,7. γ) προσκυνῶ (κατὰ τρόπον ἀνατολικόν), alqm Persarum more Iust. 6,2,13. C. Caesarem ut deum Suet. Vit. 2, volgum Tac. h. 1,36, promissis (summissis) ad ἣ in terram cervicibus alqm are μτγν.

adorsus, ἰ. adior.

adpatruus, θεῖος 4ου βαθμοῦ Isid. orig. 9,6,24 (ἰ. Th.L.L.).

adpr... ἰ, appr...

ad-quiēscō, ἰ. ac-quiesco.

ad-quiō, ἰ. ac-quiō.

ad-quisitio, ἰ. acquisitio.

adquō, ἐπίρρ.=quoad Afr. com. 249,278.

ad-rādo, rāsī, rāsum 3, 1. (ἐπι-) κείρειν. Plaut. frg. Nervol. 1 sco-bīnā (ξύλοργικῇ δίνῃ) ego illum... adrasī senem (ἀστειῶς εἰρημένον), ἐπ. Hor. ep. 1,7,50. Sen. ep. 114, 21. adrasum caput Petr. 32,2. 2. *l.t.* παραξέειν (παστρέύω, κλαδεύω Co Pl). 'Εντεῦθεν μτφρ. (ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῆς γλυπτικῆς) λειτούργιον circumcisum et adrasum Plin. ep. 2,12,1. β) ἐπὶ ποταμίου ὕδατος: εἰσδύομαι, ὑπορύντω, ὑποσκάπτω Amm. 15,4,3.

adr... ἰ. arr...

Adramyttēum, ἰ, οὐ. 'Αδραμύττειον (πόλις τῆς Μυσίας) Liv. 37,19,7 κ. Adramyttēos, ἰ, θ. Plin. 5,122. κ. Adramytion, ἰῖ, ἀ. (-mētīon) Cic. Flacc. 68. Mel. 91 (1, 18,2). **Adramyttēnus**, 'Αδραμυτ-

τηνός (-myttēnus) Cic. Flacc. 31. Brut. 316. Amm. 14,11,31.

Adrana, ae, ἀ. ποταμὸς τῆς Γερμανίας (vñν *Eder*) παραπόταμος τοῦ *Fulda*. Tac. ann. 1,56,4

Adrānum, ἰ, οὐ. πόλις τῆς Σικελίας Sil. 14,250. Οἱ κάτοικοι **Hadrānitānī**, ὄrum, ἀ. Plin. 3,91. **Adrānodōrus** 'Αδρανόδωρος ἐκ Συρακουσῶν Liv. 24,4,9 24,5,7.

Adrastēa (-tia), ae, θ. ἐπωνυμία τῆς Νεμέσεως. Amm. 14,11,25. 22,3,12.

Adrastus, ἰ, ἀ. 'Αδραστος. 1. βασιλεὺς τοῦ 'Αργοναυτῶν πενθερὸς τοῦ Πολυνείκους ἐνὸς τῶν ἐπὶ ἐπὶ Θήβας καὶ τοῦ Τυδέως. Adrasti pallentis imago Verg. A 6,480 (πρβλ. κ. Adrastēus pallor Amm. 14,11, 22). Ovid. f. 6,433. Stat. Th. 2, 178. 'Εντ. **Adrastēus** 3 'Αδράστειος. Arion Stat. silv. 1,1,52. pallor (ἰ. ἀνωτ.) καὶ **Adrastis**, -idis, αἰτ. -ida θ. 'Αδραστίς (ἡ 'Αργεία, θυγάτηρ τοῦ 'Αδράστου), vidua Stat. Th. 2,678. 2. ὀνομαστὸς μαθηματικὸς ὀνομαστὸς ἐκ Κυζίκου Varr. frg. π. Αὐγουστίνω civ. dei 21,8,2.

adrāsus, ἰ. adrādo.

adrēctarius, ἰ. arrectarius.

adrēctus, ἰ. arrectus, arrigo.

ad-rēmigo, ἰ ἐρέσσειν πρὸς τι, πλησιάζω κοπηλατῶν' μετὰ δοτ. litori Flor. 1,13,4 (littore Iord. Rom. 152) καὶ ἀπολ. αὐτ. 1,24,12. portibus suis αὐτ. 1,42,4.

ad-rēpo, ἰ. arrepo,

adrēptus, ἰ. arripio.

Adrestae, -arum, λαὸς Ἰνδικός,

Ἰδραῖστοι (Ἰδραῖαν.), Ἰδραῖστοι (Διδόδ. Σικελ.) Iust. 12,8,9.

Adrobrica, ae, θ. πόλις τῆς Ἰσπανίας. Mel. 3,13.

Adria, Adriacus, Adriān-, ἱ. Hadr...

adrīdeo, adriego, ad-ripio, adrisio, adrisor, ad-rōdo, ἱ. arr...

ad-rog... ἱ. arrog...

ad-rōro, ἱ. arroro.

adrōsor, ἱ. arrosor.

Adryades, um, θ. Ἀδρυάδες νύμφαι (καὶ Ἀμαδρυάδες) Prop. 1, 20, 12 (ἱ. Th.L.L.) δοτ. Adryasin.

Adrūmētum (Hadrūm-), ἱ, οὐ. Ἀδρούμητος (ὄθεν κ. Adrūmētus, ἱ, θ. (μτγν.), παραθαλάσιος πόλις μετὰ τὴν Καρχηδόνας καὶ Λέπτεως τῆς Ἀφρικῆς, σταθμὸς ἐμπορικός, ἐμπορεῖον (νῦν *Ergia* κατ' ἄλλους *Susa*) Plin. 5,25. Mel. 1,34. Caes. civ. 2, 23,4. Sall. Iug. 19,1. Nep. Hann. 6,3. Ἐντ. **Adrūmētinus** (Hadr.) 3 μτγν. κ. Adrūmētīnī, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀδρ. b. Afr. 97,2.

ad-ruo, ere 3 Varr. r. 1,35,1.

Adrymētion, ἱ. Adramytteum.

ads... ἱ. ass...

adsc..., adsp..., adst..., ἱ. asc...

asp..., ast...

adsubriego, ἱ. assurgo.

ad-suēfacio, ad-suēscō, ἱ. as-suefacio, assuesco.

adsuētūdo, adsuētus, ἱ. as-suetudo, assuetus.

ad-sum, ἱ. assum.

Adua, ἱ. Addua.

Aduatuca (Atuat-), ae, θ. Ἀτουάτουκον (Πιολ.), ὁχυρὸν τῶν Ἐ-

βουρῶνων (νῦν *Tonger*) παρὰ τὸ σημερινὸν Limburg Caes. g. 6,32,3,4. 35,8,10. **Aduatuci** (Atua-), -orum, ἄ. Ἀδουατικοὶ λαὸς Κιμβρικός ἐν τῇ Gallia Belgica (Caes. g. 2,4,9. 2, 16,4. 2,29,1 κ.ἄ. συγν.).

adulābilis, e (adulor), 1. κολακευτός. animus Enn. κατὰ τὸν Non. 155,30. 2. πλήρης κολακείας, κολακευτικός sermo Amm. 14,11,11. sententia αὐτ. 31,12,7.

adulans, antis, *PAdj* ἱ. adulo, adulor ἐν τέλει.

adulānter, ἐπίρρ. ἱ. adulor ἐν τέλει.

adulātio, ōnis θ. (adulor), 1. (κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν ζώων, ἰδίᾳ τῶν κυνῶν, περισσεῶν καὶ ἄλλων) Col. 6,2,5. Quint. 11,3,66. Plin. 10,104. Cic. nat. d. 2,158 κ.ἄ.). *Μτγρ.* ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ πρὸς τοὺς θεοὺς (λέξις λίαν ἀρεστή τῷ Τακίτῳ), κολακεία, 'προσκύνησις' = adoratio. adulatio in Neronem Tac. ann. 14,29,1. in Augustam addulatio αὐτ. 1,14,1. adversus superiores αὐτ. 11,21,4. adversus Neronem αὐτ. 15,59,8. καὶ μτγν. circa principem Sulp. Sev. Mart. 20,1. Κατὰ πληθυντικὸν humi iacentium adulationes Liv. 9,18,4 ἐπ. Sen. benef. 6,33,1. Tac. Agr. 43 κ.ἄ. κ.ἄ. 2. ἀγυρτεία, δολία ἀπομίμησις (τσαρλατανισμός). medicina Quint. 2,15,25. Ἀπολ. : Amm. 30,4,3.

adulātor, ōris, ἄ. 1. κόλαξ, θὼν (κολακευτής). vereor vera dicere ne adulator videar esse Lampr. Hel. 35,3. potentiae Quint. 12,10,13.

imperatoris Suet. Vit. 1,1. Petr. (ἐν ποιήματι) 83,10 στίχ. 3. Sen. contr. 7,3 (18),9. Curt. 8,5,8. Sen. nat. 4. praef. 3. Quint. 2,15,11. 2. ἀπατεῶν, ἀγύρτης Cypri. ep. 68,2 ὑποκριτῆς Did. apost. Ἐπιθετικῶς adulator populus, adulator senatus Treb. Claud. 3,7 (l. adūlātrix).

adūlātōriē, ἐπίρρ. (adulatorius). verniliter pro adulatorie. Non 42,19 κ.ἄ. μτγν. (Tert. anim. 51).

adūlātrix, ἱcīs, θ. μτγν. (Testal.) πρβλ. ἐπιθετικῶς adulatrices exteræ gentes adulatrices provinciae Treb. Claud. 3,7. Ὡς οὐσ. θ. μτγν. (Tert. anim. 51).

adūlātōrius 3 κολακευτικός. exemplar... rui dodecoris (παράδειγμα ἐλκεινῆς ἐπονειδίστου κολακείας) Tac. ann. 6,32,7.

adulēscēns, i. adolescens.

adulēscēntia, ae, θ. (adulescens) 1. ἀκυή τῆς ἡλικίας, ἡβη, νεότης Plaut. Ter. Cic. Nep. κ.ἄ. citius adulēscēntiae senectus... quam pueritiae adulēscēntia obrēpit (τὸ γῆρας ἔρχεται ἀνεπαισθήτως ταχύτερον μετὰ τὴν νεότητα ἢ ἡ νεότης μετὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν:) Cic. Cato 4 (πρβλ. Sen. ep. 24,20), ab -iā (a primā -iā, ab ineunte -iā καὶ ineunte -iā) *Ci* κ.ἄ., in -iā Plaut. *Ci. Se Pl. Su* κ.ἄ. ex -iā Cic. ep. 7,17,2. primā -iā Cato agr. *Ci Plin. N. Amm.* μτφρ. δοθεῖσά τις ἐποχὴ hoc fui tempus (χρονικὴ περίοδος) viris armisque incitatissimum (λίαν τεταραγμένῃ), ideoque quis adulēscēntiam (νεανικὴν περίοδον) dixerit Flor. 1,1,6. *Μτγμ.* ὁ νεαρὸς ἡλι-

κίας, οἱ νέοι Ter. Phorm. 274. Cic. Sest. 110 κ.ἄ. καὶ γενικῶς ἡ νεότης, ἡ ἡλικία τῶν νέων Cic. Arch. 16 κ.ἄ. κ.ἄ.

adulēscēntior, -iārī 1 νεανιεύομαι, μειρακιεύομαι (συμπεριφέρομαι ὡς νέος) Varr. Men. 550. **ἄ.λ.**

adulēscēntulus (ὑποκορ. τ. adulescens) 1. 1. ἐπιθετικῶς: benignitas... huius (τοῦ γέροντος τούτου) oppido (λίαν) adulēscēntulist (-la est Leo) Plaut Mil. 634 (**ἄ.λ.** προκλαστικῶς), σπανιώτ. ἔπειτα (μτγν.). τίθεται ὡς παράθεσις εἰς ὄνομ. γένους ἄρσ. homo (filius, vicinus miles) adulēscēntulus Plaut. *Te Ci S* καὶ εἰς ὀνόματα γένους θηλ. (meretrix, filia) Plaut. Mil. 789. Ter. Haut. 602). 11. **adulēscēntulus**, ī, ἄ. νεανίσκος, μειράκιον Naev. Plaut. Ter. Lucil. *Ci. S N VM* κ.ἄ. Μετὰ χρονικῆς σημασίας Cic. Quinte. 12 ab adulēscēntulo. fin. 2,96. **adulēscēntula**, aē, θ. νεάνις, μεῖραξ Plaut. Ep. 43. Ter. Andr. 118. Haut. 654. *Vr. Ap.*

adulēscēnturio, 4 μειρακιεύομαι (συμπεριφέρομαι θρασέως ὡς νεαρός) Laber. com. inc. 137. (Non 74). **ἄ.λ.**

adulēscō, ī. adolesco.

adulēscēns, ī. adolescens τέλ.

Adulitæ, ārum, Ἀδουλῖται, οἱ κάτοικοι (ἡ πόλις αὐτῶν Ἀδούλη, Ἀδουλῖς), oppidum Adulitōn (ἡ πόλις τῶν Ἀδουλητῶν) Plin. 6,172. ab oppido Adulitarum αὐτ. 6,174.

adūlo, 1 σπαν. (ἀντὶ adūlor). 1. κυρίως σημαίνει κολακεύω, ἐπὶ ζῶον, περισαίνω, ἐκβάλλω κνηζηθμόν, κνηζέομαι (Lucr. 5,1070) πρβλ. καὶ κατὰ

μτχ. τοῦ *adūlor*: Ovid. m. 14,46. 259. Gell. 5,14,12. Sen. dial. 4, 31,6. Plin. 8,56. Iovis satelles (τ.ἔ. ὁ ἀετὸς) ...sublime avolans pinnatā caudā nostrum adulat sanguinem (ἀποψῆ, ἀπομάττεται, ἀπομάσσει) Acc. trag. 390 (καὶ Cic. Tusc. 2, 23-25 [i. *Fraenkel* Gnom. 1930, 663]). Ὡς παθητ. *adulati* erant ab amicis et adhortati Cass. Hem. h. frg. 40. cavendum est ne assentatoribus patefaciamus auris neve *adulari* sinamus Cic. off. 1,91 (ἐκτὸς ἐὰν νοηθῇ τὸ eos [= assentatores] ὡς ὑποκρ. ὁπότε τὸ nos θὰ θεωρηθῇ ἀντικείμενον). *tribunus militum adulandus* erat. Val. Max. 2,7,15. 2. κολακευτικῶς προσφωνῶ (ἔπεται εὐθύς λόγος). *Psyche* sorores... sic adulant *Psýche*... iam mater es. Apul. m. 5,14,10.

adūlor 1 μετ' αἰτ. (Κικέρων πάντοτε) καὶ δοτικῆς. 1. κολακεύω, περσαίνω κλπ. (i. *adūlo*). alqm προσκυνεῖν (κατ' ἔθος Περσικόν) Val. Max. 4,7 ext. 2 καὶ ἀπολ. Liv. 30, 16,4 καὶ alicui Iust. 12,13,2. 2. κολακεύω. alqm (Cic. off. 1,91 i. *adūlo*), plebem δημοκοπεῖν, θωπεύειν τὴν πληθύν (i. κατωτ.) Liv. 23,4,2. Val. Max. 4,3 ext. 4. Iust. 17,3,10. alqd Cic. div. 2,6. Liv. 45,31,4. alicui καὶ alicui rei: (flatter le crédit) Nep. Att. 8,6. plebi Liv. 3,69,4. Curt. 4,1,19. gratiae Sen. dial. 7,2,4 (Quint. 9,3,1 ἐνθα δηλοῦται ὅτι μόνον ἡ δοτικὴ ἦτο ἐν τοῖς χρόνοις αὐτοῦ ἢ κρατοῦσα). Προβλ. καὶ ἐπὶ μὴ ἐμψύχων: *Crenaeus* (Κρηναῖος ποτ.) *adulantem*

nunc hoc... nunc transit avum (τὸν Ἰσμηρόν ποταμόν). Stat. Th. 9, 324. Μτχ. **adūlāns**. *adulantiā* verba (= blandae voces) Plin. paneg. 26,1 ἔξ. οὐ ἐπίρρ. **adūlanter** Isid. sent. 3,46,5.

adulter, erī, ἄ. μοιχός. **adultera**, ae, θ. μοιχαλὶς, μοιχὰς (κυρίως ἐν χρήσει ἀπὸ τῶν ποιητῶν τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου καὶ τῶν πεζογράφων τῶν μεταυγουστειῶν χρόνων). I. οὐσιαστικῶς: Plaut. Amph. 1049 καὶ arg. 1,10. Cic. Pis. 28. Sert. 39. Cat. 2,7 κ.ἄ. Catull. 57,8 *Dardanius adulter* (Πάρις). Verg. A 10,92. Sall. Cat. 14,2. Ovid. am. 1,10,4. Hor. c. 1,33,9 *ars* 1,304. Sen. Phaedr. 118. Ag. 955. Liv. 1,58,7. Tac. ann. 3,24,2. Sen. contr. 1,2,23. Iuv. 6,237. Plin. 22,3 κ.ἄ. *adultera*: Catull. 61,102. Hor. c. 3,3,25 (*Helena*), Ovid. epist. 13,133 (*Helena*) *Se. rh. Se. Mart.* 6,7,5. *Iu. Ta. Pl.* κ.ἄ. Καὶ ἐπὶ ζώων. Gratt. cyn. 285. Plin. 7, 43. Stat. sil. 4,5,18. II. ἐπιθετικῶς: *adulter adultera adulterum* ὁ ἀνήκων εἰς μοιχὸν ἢ μοιχάδα: *adulteri crines* (καθ' ὑπαλλαγὴν) Hor. c. 1, 15,9 (προβλ. c. 4,9,13). -a mens (μοιχαλὶς -διάνοια) Ovid. am. 3,4,5. οὐχὶ γνήσιος = *non genuinus*: *adultera clavis* (ἀντίκλεις [*ἀντικλεῖδι*, *ἀντίκλειθρον*]) Ov. ars 3,643. Sall. Iug. 12,3. Apul. m. 10,9,11. *imitatio* Cod. Theod. 9,22,1. Καὶ ὡς οὐσ. *adulter* = *adulterator* (i. κατωτ.) παραχαράκτης. *solidorum adulter* Cod. Theod. 9,21,5. *adulter viola-*

torque monetæ Cod. Iust. 1,4,3,3.

adulteratio, ὄνις, θ. (adultero), κίβδηλεία, νοθεία, παραποίησις. Plin. 21,32 (καὶ κατὰ πλθ. αὐτ. 1 ind. 12), scripturarum... adulteratio. Tert. praescr. 38.

adulterator, ὄρις, ἄ. παραχαράκτης. monetæ Gaius dig. 48,19, 16,9 κ.ἄ. Tert. carn. Chr.

adulteratrix, ἰκίς, *Ecccl.* καὶ *Gloss.*

adulterātus, ἰ. adultero.

adulterinus 3 1. κίβδηλος, παρακεχαράγμένος, παραπεποιημένος, ὑποβολιμαῖος. Ἐπὶ σφραγίδος: Plaut. Bacch. 266 (ἀντ. verus), Cic. Clu. 41. Liv. 39,18,4. 40,23,7. ἐπὶ νομισμάτων (ἀντ. bonus ἢ verus): Cic. off. 3,91. Plin. 33,132. ἐπὶ κλειδός: Sall. Iug. 12,3 (ἀντ. verus) ἐπὶ ἐπιστολῶν: πλαστός, ὑποβολιμαῖος. Apul. m. 4,16,7. 2. νόθος, μοιχογέννητος. sanguis Plin. 7,14. Venus Apul. m. 8,3,3 καὶ ἐπὶ ζῶων: *pullus* Plin. 10,10. 3. ἀκόλαστος, ἀναγνος, αἰσχρός: concubitus Aug. c. Iul. op. imp. 5,24.

adulterio, ὄνις, ἄ. ὁ μοιχὸς Laber. com. inc. fab. 70 (π. Gell. 16, 7,1. Non. 70, ἰ. Th. L. L.).

adulteritas, ἄτις, θ. μοιχεία. Laber. com. inc. fab. 150 (ἰ. ἀνωτ. adulterio).

adulterium, ἰῖ, οὖ. (adulter), 1. μοιχεία (ἀθέμιτος μεῖξις) Plaut. Cas. 976. Mil. 90. Cic. Mil. 72. Liv. 1,58,4. Catull. 66,84. Nep. Epam. 5,5 κ.ἄ. κ.ἄ. foedum (τῆς Πασιφάης) Ovid. m. 8,156. Μετὰ γενικῆς ὑποκειμ. ἢ ἀντικειμενικῆς

(Plin. 29,20. Tac. ann. 4,12,6. Sen. contr. 1,4 th. καὶ ἄλλοι). Φράσεις: suspicionem adulteri habere Nep., in -io uxorem suamprehendere Cato fr., in -io deprehendi Cic. de or. 2,275. Sen. contr. 1,5,5. homo vino ganeis lenociniis adulteriisque confectus Cic. Sest. 20. adulterium facere Catull. 67,36 (Sen. contr. 1,4,12. Sen. ep. 97,5). -ium inire Vell. 2,45,1. adulteria exercere Suet. Aug. 69,1. Ποβλ. καὶ vasa adulteriis caelata (ἄγγεῖα μετὰ ἀσέμων αἰσχροῶν παραστάσεων) Plin. 14,140 (ποβλ. περὶ τῆς τέχνης ταύτης καὶ Mart. 14,95. 8,34,1. 51,1). Ἐπὶ ζῶων: nec adulteria novēre (οἱ ἐλέφαντες) Plin 8,13. 10,104 (ἐπὶ περιστερῶν). Apul. m. 7,16 (ἐπὶ ὄνου). 2. *Μτφρ.* α) ἐπὶ δένδρων· ἐγκέντρισις, ἐμβολιασμός Plin. 17,8. παραποίησις, νόθευσις, ἀλλοίωσις (ἐπὶ τὰ χεῖρω ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ). mercis adulteria Plin. 19,44. mellis αὐτ. 14,80. Ποβλ. adulterare adulteria naturae (νοθεύω ἀκόμη ἐκεῖνο ὅπερ ἤδη ἐνόθευε τὴν φύσιν) Plin. 9, 139 (ἰ. αὐτ. Saint-Denis § 139 σελ. 138). colorum Tert. cult. fem. 1,8. Cypr. hab. virg. 16.

adultero (ἐπὶ ἄνδρός, σπαν. ἐπὶ γυναικός). 1. ἀπολ. διαπράττω μοιχείαν Cato or. frg. π. Gell. 10,23,5. Cic. off. 1,128. Adulterārī ab aliquo (ἐπὶ γυναικός) *Pompeiam*... adulteratam opinatus a P. Clodio Suet. Iul. 6,3. ob -atam equitis Romani uxorem αὐτ. 48,2. *Μτφρ.* adulterare ceteris rebus (δείκνυμαι ἀπατεῶν ἐν τοῖς λοιποῖς) Plaut. Bacch. 268.

2. μτφ. adulterare matronas Suet. Aug. 67,3. Ἐπὶ τῶν ζώων: adulteretur et columba milvo (ἰκτίνῳ) Hor. epod. 16,32. adulteratus nidus (φωλεὰ μεμολυσμένη ἐκ τῆς παρουσίας τῶν ξένων ὧν τοῦ κόκκυρος) Plin. 10,27 (ὥσει ἐπρόκειτο περὶ μοιχείας). Μτφρ. ius civile pecuniā χρήμασιν ἀλλοιωῶ, κιβδηλεύω, νοθεύω τὸ δίκαιον) Cic. Caecin. 73. *Proleus* sua faciem transformis adulterat arte (δολοῖ πλατίζεται μορφὴν, μεταμορφοῦται τεχνήντως μεταβάλλει τὴν φυσικὴν του μορφὴν) Ovid. f. 1,373 (πλεῖστα παραδείγματα ἀλλοιώσεως παρὰ τῷ Πλινίῳ τῷ Πρεσβυτέρῳ 12,28. 35,34 κ.ἀ. πολλ.). νοθεύειν: legislationem Novell. Iust. 89,3,1. aliqui adulterati sunt (ἐνόθευσαν) hanc epistolam Casiod. hist. trip.

1. **adultus**, ἰ. adoleo.

2. **adultus** 3 PAdj μ.Σ. (ἄκμαϊος, πέπειρος, ἔπακμος, μεῖραξ, μέλαξ, adulta ἔπακμος κόρη, θήλεια ἄκμαία Gloss.) ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, φυτῶν (ἀντ. puer, infans). adulta virgo (παρθένος ἐν ὄρῳ γάμου, ἄκμαία) [ἀντ. immatura, cruda] Plaut. Trin. 374 καὶ filius, filia, puer Liv. 27,19,8 (ὁμοίως Cic. Hor. Liv. Sen. Curt. κ.ἀ.), pulli Plin. 10,14 (τῶν ἀειτῶν), fetūs (μελισσῶν) Verg. g. 4, 162. suboles (τῶν μελισσῶν) Plin. 11, 51 κ.ἀ.ἀ. arbores Plin. 17,94. segetes Col. 2,9,10. pinus Stat. Th. 9,410 κ.ἀ. Ἐπὶ πραγμάτων καὶ ἐνεργειῶν τῶν adulti: robor adultum Lucr. 3,1131 (Amm. 25,4,3). Verg. catal. 2,11. crinem Stat. s. 2,1,

122. **2. μτφρ.** : filius aetate adultā (ἀκμάζων, ἐνήλιξ) Cic. Verr. 4,160. 6,30. Lucr. 4,1038. tempore noctis adultae (ὀψὲ [ἢ εἰς προκεχωρημένην ὥραν] τῆς νυκτός) Avien. Arat. 680. (Amm. 14,2,9). hieme adultā Amm. 26,9,1. Πρβλ. καὶ ver... novum... adultum... praeceps Sall. frg. h. inc. 38. aestate iam adultā (θέρους ἤδη ἀκμάζοντος) Tac. ann. 2,23,1 (πρβλ. 11,31,4. h. 3,23,4). **3. μτφρ.** πολιτικῶς ἢ πνευματικῶς ἄκμαϊος, ἀκμάζων. qui (Περικλῆς, Θουκυδίδης) non nascentibus Athenis sed iam adultis fuerunt Cic. Br. 27. nascens eloquentia (= crescens) adhuc (= etiam tum) nec satis adulta Tac. or. 25,12 (πρβλ. κ. Cic. ac. 2,3. Brut. 27 καὶ incipiens adhuc et necdum adulta seditio Tac. h. 1,31,12). populus Cic. rep. 2,21, Pannonia... adulta viribus Vell. 2,110,2 (πρβλ. Amm. 16,12,45). rēs... nondum adultae (τὸ κράτος ἐν τῇ γενέσει αὐτοῦ) Liv. 2,1,6. Μτφρ. haec tam adulta rei publicae pestis (ὁ Κακλῖνας μάλιστα ἤδη προχωρημένη...) Cic. Cort. 1, 30 (πρβλ. καὶ ἀνωτ. Tac. h. 1,31,12). → Συγκρ. adultior Plin. 10,92.

adumbrātīm, ἐπίρρο. σκιαγραφικῶς Lucr. 4,363. **ἀ.λ.**

adumbrātio, ὄνις, θ. (adumbro) **1.** σκιαγραφία, ὑποτύπωσης (σκέτσο) Vitr. 1,2,2. **2.** πρῶτον σχέδιον ἢ δοκίμιον, προσχεδιάσμα (ἔργον φιλολογ.) Cic. or. 103. Μτφρ. (πλαστὴ (ἀπατηλὴ) εἰκῶν), προσποιήσις. -o beneficii Val. Max 7,3 ext. 8.

adumbrātus 3 PAdj (adum-

bro), ἀτελῶς ἐσχεδιασμένος (σκιτσαρισμένος), ἀτελής, ἀντ. expressus. adumbratorum deorum lineamenta (τὰ ἀτελῶς ἐσκιαγραφημένα χαρακτηριστικά τῶν [Ἐπικουρείων] θεῶν, σκιαγραφίαι τῶν θεῶν) Cic. nat. d. 1,27. -a comitia (ἀντ. vera, συνελεύσεις μόνον τὸ ὄνομα ἔχουσai, συνελ. κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὸ ἔθος τῆς ἀρχαιότητος) Cic. agr. 2,31. imago gloriae (ὄνειρον δόξης, δόξα χιμαίρική, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ eminens effigies virtutis) *Ci*, habuit per multa maximorum non expressa signa sed -a virtutum (ἔσχεν εἰς μέγαν ἀριθμὸν τὰ χαρακτηριστικά σημεῖα τῶν μεγαλύτερων ἀρετῶν οὐχὶ πραγματικά ἀλλὰ φαινομενικά) *Ci*, rerum omnium quasi adumbratae intelligentiae (εἰσέτι ἀτελεῖς, ἀσφαεῖς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τρόπον τινὰ λανθάνουσαι ἔννοιαι) *Ci*. 4. πλαστός κατ' ἐπίφασιν, ἀντ. verus: Aeschriō Pipae vir adumbratus (ὁ Αἰσχρ. σύζυγος τῆς Πίπα διὰ τὸν τύπον μόνον, ψευτοσύζυγος, ἐνῶ ἐν τῇ πραγματικότητι ἦτο ὁ Verres) Cic. Verr. 4,77. inscriptio (ὁ τεχνητὸς στιγματισμὸς ἐπὶ τοῦ δέρματος) Petr. 106,1. laetitia (προσποιητὸς ἐνθουσιασμὸς, προσπ. χαρὰ) Tac. ann. 4,31,3.

adumbrō 1. 1. (ἐπι)σκιάζω, ῥίπτω ἐπὶ τινος σκιάν, προφυλάσσω. vineas *Co*, alvearia (τὰς κυψέλας, τοὺς σύμβλους) *Co*, ūvas *Co*. 2. ἐπὶ ζωγράφου συσκιάζω, θέτω σκιάν. alqd *Q*, scaenam (κοσμῶ τὴν σκηνὴν διὰ ζωγραφῶν) *VM*. *Μτφρ.* σκιαγραφῶ, περιγράφω. fictos luctūs dicendo *Ci*, eloquentiae spe-

ciem et formam *Ci*. 3. μιμοῦμαι πῶς, ἀναπαρίστημι (ἀναπαριστῶ). Persis Macedonum morem (τὰ Μακεδ. ἥθη) Curt. 10,3,14.

Aduna, ae, ā. ποτ. τῆς Σουσιανῆς (τῆς Περσίας) παραπόταμος τοῦ Εὐλαίου Plin. 6,135. &λ.

aduncitās, ātis, θ. (aduncus), γαμψότης, γρυπότης, τοξοειδὲς καμπύλη, καμπυλότης, κυρτότης. aduncitas rostri Plin. 8,97 ἢ rostrorum (τοῦ ῥάμφους, τῶν ῥαμφῶν) Cic. nat. d. 2,122.

adunco 1. ἐπικάμπτω (Γλωσσ.), κάμνω (δίδω) τὸ σχῆμα γωνίας Paul. F. 10,13 (l. καὶ app. crit.).

aduncus 3 (ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος ἀνθρώπων καὶ ζῴων), γρυπός, γαμψός, ἐπικεκαμμένος, ἐπικαμπής (Γλωσσ.), ἀντ. reduncus. nasus (ῥίς γρυπῇ) *Te Su*, naris -a *Se*, *Per*, *Luc*., draco dentibus -is *He O Pl*, serpens -i dentis *St*, malae (τοῦ Καλυδωνίου κάπρου) *St*., unguis -i *Ci*, *Ce*, *Pl*, *Ap*., manūs *V*, rostra gallinaee (τὰ γαμψὰ ἐπὶ τῶν ποδῶν πλῆκτρα τοῦ ἀλέκτορος) *Co*, *O*, cornua (ἀντ. redunca) *Pl*., ne -is lacerans unguibus Iovis satelles Cic. p. (= Tusc. 2,24) καὶ magni praepes adunca Iovis (ὁ γαμψώνυχς αἰετὸς τοῦ Διὸς) Ovid. f. 6,196. virgo -o naso (μετὰ ῥινόος γρυπῆς, αἰτομότα) *Te*, *Su*. Πρμ. : nec naso suspendis adunco ignotos (δὲν μυκτηρίζεις, δὲν περιφρονεῖς, δὲν βλέπεις μὲ περιφρόνησιν τοὺς ἀφανεῖς) Hor. s. 1,6,5 (πρβλ. αὐτ. 2,8,64 καὶ ep. 1,19,45. Pers. 1,40). 2. (ἐπὶ δογμάτων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων) κυρτός.

arātrum (ἀντ. reduncum) *O.* ser-
rula, ἐπικαμπὴς πρίων, *πρίονι* *Ci.*
vomer (ῥνις, ῥνίον [*ῥνί*]) *O.* rup-
pis, cumba, cornu (τοῦ αὐλητοῦ) *O.*
baculum (ῥάβδος τοῦ αἰωνοσκόπου
= lituus [l.l.] *L.* forceps adunca
(λαβὶς κυρτὴ) *Pers.* 4,40.

Adunicātēs, ium, ἄ. λαὸς τῶν
"Αλπεων ἐν τῇ Ναρθωνίτιδι ἴσως ὁ
αὐτὸς τοῖς Adanatēs (l.l.) *Plin.* 3,35.

ad-ūnō, 1. συνενῶ, συναθροίζω,
συνάγω ἰδίᾳ ἐν χρήσει ἐν τῷ p.p.p.)
adunatis sociorum copiis... *Iust.*
15,4,22 κ.ἄ., -atis viribus *Iord.*
Get. 50,263 κ.ἄ., copias adunare
Iord. Rom. 264.

ad-ūro, ussī, ustum 3 (l. ūro). 1.
κυρ. α) (ἐπὶ τροφῶν): φρύγω, περι-
καίω. panis adustus (κα[μ]μένος,
κακοψημένος) *Hor. s.* 2,8,68 (πρβλ.
κ. pectus αὐτ. 90 κ. *Var. Men.* 100
κ. *Ter. Ad.* 425). β) (ἐπὶ ἄλλων πρα-
γμάτων): barbam sibi et capillum
adurebat (ὑπέκαie τὸν πώγωνα καὶ
τὴν κόμην) *Cic. Tusc.* 5,58. *gymno-*
sophistae sine gemitu -untur (οἱ
σοφοὶ τῶν Ἰνδιῶν ἀφίνονται νὰ ὑπο-
καίονται χωρὶς νὰ στεναίωσι) *Ci.*
corpus igne -um *L.* (ἐπὶ ἡλίου) *Ovid.*
m. 8,205, (ἐπὶ κεραυνοῦ) *Iovis telo*
quercus -a O. (πρβλ. *Liv.* 39,22,3).
2. *Μτφρ.* α) ἐπὶ μεγάλης λάμψεως· ἐκ-
τυφλῶ, θαμβῶνω (*στραβῶνω*)· ocu-
los *Lu.* β) διὰ καυ(σ)τῆρος καυτη-
ριάζω. os *Ce* κ.ἄ. πρβλ. *Plin.* 10,50.
Διὰ δοσιμέων φαρμάκων: adurentia
medicamenta (καυστικὰ [τῆς γλώσ-
σης]) *Ce.* γ) ἐν τῇ γεωργίᾳ (ἐπὶ ψύ-
χους καὶ θερμοτήτος)· (ἀπο)καίω,
ἀποξηραίνω. herbas *V.* poma *O.*

vites *Pl.* (ἐπὶ κρουπαγματίων) rigor
nivis multorum adussit pedes...
oculos *Curt.* 7,3,13 (πρβλ. *Ξενοφ.*
"Αν. 4,5,12). δ) ἐπὶ ἔρωτος· ἔκκαίω.
te... Venus adurit ignibus *H.* (πρβλ.
Ovid. epist. 4,33 l. καὶ αὐτ. 12,180.
Apul. m. 5,28,7), una (sc. Cleopa-
tra) Philippeo sanguine adusta
notā (μόνη ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ
Φιλίππου ἐστίγη, l. *Πανσαν.* 1,6,2
Prop. 3,11,40).

adūsque (πρβλ. abusque). Α)
πρόθ. μετ' αὐτ. 1. τοπ. μέχρῃ, μέχρῃ
πρὸς = usque ad. *Catull.* 4,23 (ἀλ-
λοι κεχωρισμένως ad usque), *V H*
O Am. Μετ' ἐπιρρ. adusque... quā
(= adusque eam partem quā) *Ovid.*
m. 4,20. 2. ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀριθμῆ-
σεως. adusque decem *Ovid. f.* 3,
125. adusque duo sestertia (μέχρι
2000 σιστερίων) *G* πρβλ. καὶ *Amm.*
19,1,14. *Μτφρ.* (μετὰ ὅημ. ἰδίᾳ κυ-
νήσεως) πρὸς δῆλῳσιν ἀποτελέσμα-
τος: *Tac. ann.* 14,58,5. *Apul. m.*
10,16. *Amm.* 19,11,3 κ.ἄ. 3. χρόν.
(ἰδίᾳ μετὰ ὅημ. κινήσεως) *Ovid. f.*
4,29. *Hor. s.* 1,1,97. *St. Ap. Am.*
καὶ κεχωρισμένως: ad avos usque
nostros *Pl.* Β) ἐπιρρ. (= usque),
παντελῶς, τελείως, ἐντελῶς, ἐξ ὁλοκλή-
ρου (πέρα γιὰ πέρα). attonsae...
ambae usque sunt, *Plaut. Bacch.*
1125. iuvenis adusque deraso ca-
pite *Apul. m.* 2,28,7.

adūstio, ōnis θ. (aduro). 1. καῦ-
σις. picis *Plin.* 14,127· πρβλ. καὶ 7,
14,1. κ. 4,50,5. 2. (ἐπὶ νόσου) σειρία-
σις, ἥλιασις, ἀστροβλησία, ἀστροβο-
λία, ἀστροβολισμός (συμφόρησις ἐγκε-
φαλικὴ μετὰ σκοτοδινιάσεως (= siria-

sis i.λ.) Plin. 30,135. 32,34. 28, 65. 3. ἔγκανμα. sanat (sc. caulis lactucae) -es omnes Plin. 20,61. (i. adustum). 4. καθύς τῆς ἀμπέλου προσερχομένης ἐκ τῆς διὰ τοῦ τερέτρου (terebra τροπάνη) τριβῆς. Plin. 17,116 (πρβλ. Col. arb. 8,4 κ.ἐξ.).

adūstus 3 ἡλιοκαής. si qui forte adustioris coloris erant (χρώματος πλέον ὀρφίνου, μελαψοῦ) *L*, terra adusta *Liv.* 27,47. lapis adusto colore (λίθος χρώματος μελαψοῦ, ὀρφνοῦ) *Plin.* 2,149. adustus hominum color *Lu*, sicca (ἀπεξηραμμένα) et adusta (ἡλιοκαῆ) erant ora *Cu*. Οὐ σ. **adūsta**, ōrum (sc. loca) οὐδ. *Cels.* 5,27,13 πλθ. 1. τὸ ἔγκανμα, τὸ πυρίκανυστον *Pl.* 2. μάλκη, χιμέτλη, χιμέτλον (ξεπάγιασμα, χιονίστρα) *Plin.* 28,89 = pernio (i.λ.). 3. ἡ ἔρημος χώρα. in desertis adustisque sole Indiae *Plin.* 19,19.

advecti, ōrum, ἄ. i. adveho 2 τέλ.

advecticius 3 (μτχ. advectus), ἐπακτός, ἐπείσακτος, ξένος, ὁ ἔξωθεν ὁ ἐκ ξένης χώρας εἰσκομιζόμενος, εἰσαγόμενος = importatus (πρβλ. *Caes.* g. 5,12,5. civ. 3,42,5) vinum (ἀντὶ vernaculum) *Sall.* Jug. 44,5. -ae copiae (ἀντὶ internae) *Amm.* 14,8,8.

advectio, ōnis θ. (adveho), μεταφορὰ ἔξωθεν, εἰσκομιδή, εἰσαγωγή. longa (ostrearum) a Brundisio. *Plin.* 9,169. ἄ.λ.

adveho 1 (intens. τοῦ adveho) = adveho, ἐπάγομαι, εἰσκομίζω, εἰσάγω. maiorem rei frumentariae copiam *Tac.* ann. 6,13. — (ἐπὶ πλοίου): tibi (σοι [τῷ Πολυφύμῳ])

pabula dira et miseras dapes -at, *Val.* Fl. 4,106.

advector, ōris ἄ. (adveho). equus **Apul.* Flor. 21 (v. vectorem) πρβλ. κ. *Apul.* m. 1,20,14. 3,26,10).

advectus (ūs), ἄφ. -ū ἄ. προσκομιδή. Μτφρ. τὸ πόθεν εἶναι ἢ προέρχεσθαι. haec de origine et adventu dei *Tac.* h. 4,84. Aventinum ...ego puto quod ab advectu *Varr.* l. 5,43.

ad-urgeo (ad-urgueo), 1. πιέζω ὦθων. dentem digito (τὸν [ἀναφνόμενον νέον] ὀδόντα διὰ τοῦ δακτύλου) *Ce.* 2. ἐπισπέρχω, ἐφέπομαί τι, πιέζω τινὰ διώκων, καταδιώκω. ab Italia volentem remis ([τὴν Κλεοπάτραν] ἀπὸ τῆς Ἰταλίας ἐν σπουδῇ φεύγουσαν καταδιώκει. [ὁ Αὔγουστος διὰ τοῦ στόλου]) *Hor.* c. 1,37,17.

ad-veho, vēxī, vectus 3 A) *Ενεργ. 1. ἔξωθεν (διὰ θαλάσσης ἢ ξηρᾶς) κομίζω, εἰσάγω (συν. apporto, ἀντίθ. reporto). mulierem, ancillam tuae matri *P*, Alexandria Rhodum magnum frumenti numerum *Ci* (= magnam vim [ποσότητα] frumenti *L*), Pygmalionis opes *O*, navis quae me advexit *P*, naves captivos legatos advexerant *L*, obsidionales machinas *Am.* 2. (ἀπλῶς) φέρω, κομίζω = apporto, adduco. hoc nefas (τ.ἔ. τὸν Κέρβερον) *Se*, nobile pecus *Se*, ultrices unda rates *O*, umero (ἐπὶ τῶν ὤμων) *Learchum VF.* Μτφρ. diem festum vehit (φέρει) annus *Hor.* s. 2,2,83. Tarquinium fortuna ad urbem nostram *VM*, advecta religio (ἐπείσακτος, ξενικὴ λατρεία) *Ta.* Οὐσ. **advecti**, ōrum, ἄ.

ἐπὶ ἡλυδες (ἀντ. indigenae) *Ta, B* παθητ. advehor προσέρχομαι, φθάνω εἰς τόπον (διὰ θαλάσσης) (ναυί, classe ἢ classi, rati κ.τ.τ.), δι' ἵππου (equo), δι' ἀμάξης, ἄρματος (cisio, plaustro, serrāco, currū) ἢ καὶ ἀπλῶς advehor μετὰ τοπ. ἐπιρρ. (εἶ, hūc, unde κ.τ.τ.), ἢ μετὰ λλ. τῆς σχέσεως τοῦ τόπου Corcūram, Rhodo, ἢ ἔ Rhodo *P*, in portum, in fanum κ.τ.τ.) *P, Te, Vr, Ci, S, V, O, L, Ta, Pl*. Σπανίως μετ' αἰτ. προσ. Teucros (ποιητ. = Troiām) Verg. A 8,136 ἐπ. Tae. ann. 2, 45,4. 3,1,1. hist. 5,16). Μετὰ δ ο τ. τόπου (σπανιώτατα) urbi nostrae Val. Max. 1,8,2. Ἀπολ. *Te VL Ta*, tibi tota cognatio serrāco advehitur Cic. Pis. frg. 15 M.

→advexti=advexisti Plaut. Merc. 390. advexe=advexisse αὐτ. 333. Ἀρχαῖκ. arvehant Cato r. 138. arvectam αὐτ. 135,7.

advēlītātio, ὄνις θ. (ad. κ. velitor), ἀψιμαχία, ἀκροβολισμὸς διὰ λόγων, διὰ λέξεων Paul. F. 28, 20* Plaut. Rud. 525 (v. ad velitatio-nem).

ad-vēlo 1 ἐπικαλύπτω, ἐπιστεφανῶ, κοσμῶ. tempora lauro (τοὺς κροτάφους δάφνη, Γλωσσ. advelat coronat) Verg. A 5,246.

advena, ae (δύναται νὰ ἀναχθῇ καὶ εἰς τὰ δύο γένη ἀλλὰ γενικῶς εἶναι) ἄ. (advenio), ἔπληλς, νήλς, μέτοικος, ξένος, ἐπείσακτος, ἐπιδημῶν, ταξιδιάρης. 1. (ἐπὶ ἀνθρώπων) ἐπιθ/ὼς καὶ οὐς/ως ἀντ. indigena, populāris, civis, συν. peregrīnus, alienus, externus, alienigena. po-

pulares, incolae accolae advenae omnes *Pl*, est e Corintho hic -a anus [γραῖω] Ter. Haut. 96. quod cives atque incolae colere advenae ...visere solebant (ὅπερ [ἀγαλμα] οἱ μὲν πολῖται Ῥωμαῖοι καὶ οἱ κάτοικοι συνήθιζον νὰ τιμῶσιν, οἱ δὲ ξένοι νὰ ἐπισκέπτονται) Cic. Verr. 5,130 deos -as habere (ἔχω ξένους θεοὺς) Cic. leg. 2,19 -a exercitus (ξένος) Verg. A 7,38. quam multos advena torsit (προβλ. Prop. 3,6,39) Amor! (τόσον πολλοὺς ἐβασάνισε [ἔκαψε] ξένος Ἔρως, δηλ. ἔρως κόρης ξένης χώρας) Ovid. ars. 1,176. advena (ὁ Αἰνείας) Verg. A 4,591. 2. ἐπὶ πτηνῶν ἀγέλαιων ἀποδημητικῶν ἢ ἐπὶ ζώων ἐκ ξένης χώρας (ἀντ. vernaculus, adventicius). volucres partin -ae partim vernaculae sunt (τὰ πτηνὰ μέρος μὲν εἶναι μεταβατικά, περαστικά, διαβατικά μέρος δὲ ἐνδημητικά) Varr. rust. 3,5,6, -a grus (γέρανος) *H*, grues *Pl*. fames premit -a classes (τ.ἔ. ferae) (φορ. τώνουσι τὰ πλοῖα μὲ πεινασμένα ἄγρια ζῶα ζητηθέντα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ) Petr. p. 119,16. 3. ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν. cupressus -a fuit (ξενική, ἔξωθεν εἰσηγμένη *Pl*. 4. (οὐς/κῶς καὶ ἐπιθ/κῶς). Thybris *O* ἢ Tiberis -a (ὁ Τίβ. ξένος, ὡς πηγάζων ἐκ τῆς Ἐτρουρίας) Pr., *L*. 5. μφρ. ne in nostrā patriā peregrini atque -ae (ἀδαις, πρωτόπειροι, ἀπροσανατόλιστοι [πρωτόβγαλτοι]) esse videamur Cic. de or. 1,249. — Μετὰ γεν. = alienus ignarus, Tyrii iuvenis non belli (οὐκ ἀγνός, γνώστης, οὐκ ἀλλότριος τοῦ πολέμου τῆς Τύρου